

Herman Raangs: Ik wil op mijn eigen manier de jeugd laten kennismaken met de visport.

Al veertig jaar organiseert de nu 84-jarige Herman Raangs een jaarlijks terugkerende viswedstrijd voor de jeugd in en rond zijn woonplaats Wehe-den Hoorn.

Het is een evenement dat als het aan de hoogbejaarde visliefhebber ligt zeker zijn vijftigjarig jubileum gaat beleven.

Dat het vijftigjarig jubileum van het visfestijn er komt, staat voor de Wehester als een paal boven het water.

„Ik ben van plan om zeker 100 jaar te worden.

Nog steeds zijn mijn dagen goed gevuld met mijn bedrijf in diervoeders.

In die branche ben ik dit jaar precies zestig jaar actief want op 24-jarige leeftijd heb ik het ooit van mijn vader overgenomen”,

aldus de amusante verteller die vervolgens uit de doeken doet hoe het jaarlijkse visevenement ooit tot stand is gekomen.

„Als Hengelclub VIOL, wat staat voor Vissen Is Onze Lust, besloten we in 1975 om samen met de speeltuinvereniging een viswedstrijd voor de jeugd te organiseren.

Er gaven zich in dat eerste jaar ruim veertig kinderen op.

Die kwamen in veel gevallen alleen maar met een stok, een stukje snoer, een verkeerde dobber en een haak aanzetten waar je bij wijze van spreken wel een walvis mee kon vangen.

Ik besloot toen direct om beter visgereedschap beschikbaar te stellen om de jeugd een beetje op weg te helpen.

Ik vond dat als ze gingen vissen dat dit wel met het juiste dobbertje, haakje en niet te vergeten aas moest gebeuren.

Zo is het eigenlijk een beetje begonnen. Ik wilde op mijn eigen manier de jeugd laten kennismaken met de visport.”

Iets waar Herman Raangs al die jaren prima in geslaagd is want veertig jaar later staat de jaarlijkse viswedstrijd nog steeds op de agenda.

„Daar ben ik wel een beetje trots op,” vertelt Raangs, die de rol van de leden van hengelclub VIOL en de vrijwilligers van de speeltuinvereniging niet onvermeld wil laten.

„Ik moet eerlijk zeggen dat het zonder de hulp van beide verenigingen mij niet zou lukken om nog een viswedstrijd te organiseren.

Ik red mij nog prima. Maar je moet niet denken dat als je tachtig jaar of in mijn geval ouder bent je nog iets in je eentje kunt organiseren.”

Een mooie uitspraak van een man bij wie het alle dagen nog steeds een zoete inval is. Want naast leverancier van diervoer noemt Raangs zich namelijk ook de ‘medicijnman’ van Wehe-den Hoorn.

„Sinds we hier in het dorp geen eigen huisarts meer hebben, zijn we op Leens of Kloosterburen aangewezen.

Mijn dochter haalt de medicijnen van de inwoners van Wehe- Den Hoorn, die voor de dokter in Kloosterburen hebben gekozen, alle dagen op en die kan men dan hier bij mij komen ophalen.

Ik ben toch bijna altijd thuis en dat scheelt iedereen een rit naar Kloosterburen.”

Tijdens het interview worden we inderdaad regelmatig even onderbroken wanneer er iemand voor medicijnen of diervoer aan de deur komt.

Een onderbreking waar de 84-jarige even rustig de tijd voor neemt.

„Dat rustig de tijd nemen doe ik ook als er anderen aan de deur komen.

Ik behandel kinderen namelijk precies eender als volwassenen.
Dat is ook het geval bij de viswedstrijden. Dan hebben we diverse prijzen.
Dat varieert van bekertjes tot speelgoed.
Ik wil echter niet dat de kinderen voor de prijsuitreiking begint al in de prijzen zitten te graaien.
En wanneer je duidelijk bent, gebeurt zoets ook niet."
Waren het veertig jaar geleden iets meer dan veertig deelnemers die aan de eerste editie deelnamen, deze maand zaten er ruim twintig deelnemers langs het viswater in Wehe-den Hoorn.
Een aantal dat Raangs tot tevredenheid stemt. „Ik merk het aan de verkoop van visvoer.
Er wordt dit jaar beduidend minder gevestigd.
De temperatuur is gemiddeld genomen veel te laag.
Dan is het echt geen pretje om langs het water te zitten en wordt er ook nog eens veel minder vis gevangen. Daarom was het aantal van ruim twintig kinderen een prima aantal.
" Kinderen die door Herman Raangs stuk voor stuk geholpen worden als ze vragen hebben over hun materiaal.
Vragen waar de zelf niet meer langs het water zittende Raangs graag antwoord op geeft
„Je ziet helaas toch een vergrijzing in de vissport.
Dat is niet vreemd omdat veel sportverenigingen daar hinder van ondervinden.
Voetballen gaat nog wel, maar als ik naar andere sporten kijk, wordt het ook daar steeds minder.
Daarom moet je zorgen dat kinderen zich in bijvoorbeeld de vissport gaan interesseren."
verkeerd zou aflopen.
Maar ik zei eerder dat ik zeker 100 jaar wil worden dus wat dat betreft hoeft niemand zich zorgen te maken.
Als het aan mij ligt, vieren we over tien jaar het vijftigjarig jubileum van een jeugdviswedstrijd waar ik mij ieder jaar weer op verheug."